لیکوال : افتخار الله افتخار
بې کوره پیغله
لنډه کیسه
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

**نوم		بې کوره پيغله / لنډه کيسه**

**ليکوال		افتخارالله افتخار**

**ايډيټ		ا.ر افتخار**

**کمپوز		ا.ر افتخار**

**پښتۍ ډ.ن		ا.ر افتخار**

**بيا کتنه		واجد منګل**

**تاريخ		19.09.2023**

**واتساف		00989908400450**

https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

په خپل نوم د خپرولو حق هيڅوک نه لري حقوق له ليکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوي کيسې

١ رنډۍ / لنډه کيسه

٢ سپيڅلې ښځه / لنډه کيسه

٣ ماته منظوره ده / لنډه کيسه

۴ د ښځې خور سره / لنډه کيسه

۵ بې کوره پيغله / همدا اثر

إن شاء الله دا لړۍ به جارې ساتم ستاسې د مينې او پښتنو ته د سمو لارښووونو لپاره زه به هميشه قلم د خير لپاره پورته کوم...

قلم تـــه ځای افتخار زړه کې ورکه

دايره يې کور کې له ټوپکه تاؤ کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

((خپل ګران کشر وررور جمال ناصر شيرخان ته))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رواجونو ښکار شوې

هاغه پیغلې چې د مینې او رواجونو ښکار شوې دي، حقیقت دا دی چې دوی ژوند په اوږه بار ګرځوي. پښتو او غیرت ورته په خوله د شهادت ګوته نېغه ایښې. که غږ یې وویست، یا شرم دی، یا مرګ. خو دا د پښتون قانون دی. ګني اسلام حق ورکړی چې د خپلې خوښې نکاح تر لاسه کړي.

کیسه به یوه پیغله له ډېرو کنډوکپرو تېره کړي خو بیا هم... د ژوند په مزل کې هر قدم باید ډېر په سوچ او فکر اوچت کړو. هسې نه چې سبا هره پیغله د صدرا غوندې بې کوره شي او دا یواځینی قدم دی چې نهه نوي فیصده له خطر سره مخ دی خو زه تنها ګناهګاره صدرا نه بولم، دلته د همت غوندې ځوان هم بې همتي کړې. د پلار غوندې شان د لور په سر پیسې اخلي. د خاوند غوندې مرتبه په کلي کې د سړیتوب نوم نه لري او د ورور په شان قوت د خور...

له کیسې مې یو هدف نه دی چې تاسې یې تر لاسه کړئ. دلته راغلي یاست نو کیسه دقیق ولولئ! که کومه کمي په نظر درغله، نېغه یې را په ګوته کړئ! او که څه مثبت نظرونه لرئ، هم نغد را وغږیږئ.

بې کوره پیغله نوم مې ځکه خوښ کړ چې زه زیات له داسې پیښو سره مخ شوی یم خو تر شا یې یوه وجه نه وي نو ځکه مې د همدې عنوان لاندې، پاڼې له زرینو کرښو ډکې او ستاسې مخې ته مې راوړې. یاده کیسه مې صرف په دوه مازیګرو کې پای ته رسولې. سره د ډېرو مصروفیاتونو، اوس به ته فکر کوې چې افتخار لږ زیات ونه غږیده. سمه ده! همدلته قلم ږدم خو زه زیات نه یم غږیدلی...

دا ته محترم او دا بې کوره پیغله.

ستاسې خوږ ورور

افتخارالله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورستۍ جوړه جامې يې په تناب واړولې، لامده لاسونه يې خپلې لوپټې کې تاو کړل، بېرته راغله، لګن يې د لرګي زينې سره د کوټې ديوال ته سرچپه تکيه کړ. چالاکه کوټې ته ننوته، بېرته يې شا ته وکتل، د کورنۍ غړي يې په داسې حال کې نه و چې دې کوټې ته دې راشي.

تيزه لاړه د شمشي بيټرۍ نه يې موبايل له چارجره راواخيست، د زوړ صندوق خواته يې په پخواني بالښت ډډه وهله، پښې يې په نرۍ توشک وغزولې، د موبايل ډيټا يې خلاص کړه، سيده واټساف ته لاړه. سترګې يې خلاصې پاتې شوې:

ـ افففف دومره مسجې(پيغامونه)! اوهو هيمته! ته خو سم ليونی يې.

د همت صفحې ته ننونه. د پيغامونو لوستل يې پيل کړل:

ـ زه د نورو هلکانو غوندې نه يم. وګوره کال برابرېږي ما تاسره دوکه کړې؟

ـ بس زما همدا وروستۍ پرېکړه ده. که په رښتيا مينه راسره لرې، نو نن ماښام ته راوځه، زه دې د سرک په سر انتظار کوم.

ـ او که را ونه وتې، نو ته ما سره هسې وخت تيروې. مينه نه کوې راسره. زه درته له سره تېر يم او ته مې کيسه کې نه يې...

داسې يې پرله پسې څو پيغامونه ولوستل، د صفحې بره سر ته يې وکتل، د همت واټساف انلاين و.

بيرته يې وليکل ورته:

ـ ګرانه! قسم دی چې مينه درسره لرم. ته ولې په ما شک کوې؟ ها؟

له هغې خوا سمدستي وايس(غږيز پيغام) راغی:

ـ که دې مينه کوله، دا دې يوه مياشت کيږي چې درته وايم را ووځه. نور مې راپورې ملګري خاندي. وايي ساعتيري کوي درسره! ته هيڅ په ما غيرت نه کوې، مينه کې هر څه جايز دي خو داسې ښکاري چې ملګري مې رښتيا وايي. زه بايد نوره خودکشي وکړم، ځکه ته ما سره وفا نه کوې.

د خبرو په ورستۍ پړاو کې لږ جذباتي شو.

دې خبرو يې د صدرا مړه احساسات په خوځښت راوستل، تيره هفته ورياده شوه؛ چې د تنور سر پيغلو ملګرو يې خنداګاني ورپورې کولې. پيغور يې ورکاوه چې پلار دې سګوان ته ورکړې يې. د مازيګر نه ونيسه تر نيمې شپې پورې په کلي کې سپي جنګوي. سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا یې نظر تېر کړ، د سکرین په لاندې برخه یې بره ګوته کش کړه، په غږیز پیغام کې یې ورته وویل:

_ سمه ده ګرانه! غوسه کیږه مه! مړه دې ستا دښمنان شي. خو دا راته ووایه چې ستا کورنۍ به ما ومني او که نه؟

همت یې غږیز پیغام ته د ښکلولو سټیکر(د احساس څرګندولو نښه) ورکړه، غږیز پیغام ورته راغی:

- واه! واه! واه! قربان دې شم صدرو! تا خو زه وګټلم. هیڅکله مې یقین نه کیده چې ته دې مینه کې دومره قربانۍ ورکړې... او کورنۍ سره مې غږیدلی یم. هغوی مشکل نه لري. اوس راته وخت ښایه! کله ما لپاره خپل کور پریږدې؟

صدرا په کیبورډ(لیکمن) باندې ګوتې کینودې خو لړزې نیولې وې:

- سبا ماښام زمونږ د کلي نه وړاندې، د پاخه سرک سره نږدې پایې ته راشه. دلته ډیر څوک نه وي.

له دې ورسته دواړو سره ساعت – نیم ګپ شف ولږو. که څه خولې په صدرا روانې وې، د همت په ډاډ وچې شوې...

وخت د هیچا انتظار نه کاوه. که پوهه یې لرله، ګټه یې ترې اخیسته او که ناپوهه و، ساعت یې تیروه. خو ګټونکي ساعتیري نه دي.

وخت همدا چغه وهله خو پښتون پرې غوږ کوڼ کړی و!

لمر د ځمکې په اخیر کې سر ښکته کړ، تیارې را خپرې شوې خو لمر د پښتون غوندې نا امیده نه و. وخت یې ونیو خو سهار یې بیا سر را اوچت کړ. دنیا ته یې ځان وښود. که ولویدم، سبا بیا پورته کیږم. همدا پیغام لمر ټولې نړۍ ته ورکاوه خو پښتون بیا بیلچه په اوږه کړه. په زوی یې غږ وکړ: نن ښوونځي ته مه ځه! د دیرې د لښتیو پولې را وریبه! خلک پکې غواګانې څرۍ. ور یې بند کړ، له کوره ووت...

صدرا په منډه لور او د وښو څادر یې ورور ته راوړ:

- د پلار خبره منه وروره.

ورور یې وویل: نه! زه مختب(مکتب) ته ځم ګني ناکام به شم.

مور یې ورغږ کړ:

_ ځه پولې را وریبه. مالیم (معلم) صیب ته به دې ډوډۍ وکړو، کامیاب به دې کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبرې په اورېدو يې لور او څادر د صدرا له لاسه واخيستل او په خندا له کوره ووت.

صدرا جارو را واخيسته، ټول انګړ يې پاک کړ. نيمګړي پاتې کارونه يې د کور تمام کړل. د هر کار کولو ورسته يې ځان موبايل ته رساوه. همت ورته ويلې و چې سر له مازيګره راوځه. زه دې په طمعه ناست يم. خو دې ورسره دومره زر نه منله. ويل يې چې لږه تياره شي او د ماښام جمعې ته خلک روان شي، بيا ميدان خالي کېږي. هله...!

صدرا ځان پوره امده کړ. آن هاغه لارې يې هم صافې کړې چې د تګ په وخت يې ورته مخه نيوله... هوښياره جينۍ وه خو بې ځايه مينې پښه وښويوله.

خو همدې يې فکر خراب کړی چې پلار مې د څو پيسو لپاره ولې زه داسې هلک ته کينولم چې ټول کلي کې د سګوانۍ نوم لري...؟

د وخت په تيرېدو سره انتظار پای ته ورسيد. د ماښام اذانونو فضا ونيوله. پلار يې جماعت ته روان شو. صدرا شکر په دې ادا کولو چې مشر ورور يې ښار کې کار کاوه. مور ته يې د اودس لپاره لوټه ډکه کړه او نور يې ځان جوړ کړ. کوچنی ورور يې چې مازيګر د لوبو لپاره تللی و، بيا نه و راغلی. نو دا ورته تر ټولو ښه موقع ښکاريده. مور يې په لمانځه ودريده.

خپله يې تور حجاب، په بله کوټه کې له ځانه تاو کړ، موبايل کې يې همت ته پيغام پرېښود:

- بس دا دی درغلمه! چې کوم ځای مې درته ښودلی، همهلته ولاړ اوسه.

هغه يې پيغام ته په جواب کې وويل:

- له څه وخته ولاړ يم، ته صرف را ووځه.

د صدرا مخ ګرم شو، رنګ يې تغير وخوړ، د زړه زربان يې خپله اوريدل. د کور له دروازي يې شاته وکتل، قدم يې بهر کړ، مخ يې ترې وګرځاوه، چابکه روانه شوه.

کوڅه کې يو – نيم کس غلي غلي ورکتل خو د چا هم خيال نه کيده چې څه روان دي؟ ببرته به خپل کار پسې روان و.

شل دقيقې يې پياده لار ووهله، اخېر د همت څنګ ته ورسيده.

همت د صدرا په ليدو يې، له پښو ساه ورکه شوه، د ولاړ موټرسايکل په توله يې لاس کېښود، له خولې يې په هيجاني حالت کې ووتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته په رښتیا راغلې؟؟

صدرا ساه واخیسته:

ـ هو! خو باید دلته په طمعه نشو. څه چې څو. باقي خبرې به په لاره کو. زه ډېره ویریږمه همته!

همت په دواړو لاسونو سر ونیو، ځای په ځای، لکه د بې سوره وچورلید:

ـ اوهو ته لیونۍ یې ها؟ زه تا چرته یوسمه ها؟ وګوره فکر کوم ساه رانه وځي. په ما څه چل کیږي. د بدن یو غړی مې په واک کې نه دی. دا خو دومره وړه خبره نه ده. شاوخوا یې وکتل څوک نه و.

د صدرا له سترګو اوښکو حرکت پیل کړ:

ـ دا ته څه وایې؟ زه خو ستا په مشوره راغلې یمه. تا ویل کور کې مشکل نشته او...

همت یې خبره ونیوله:

ـ هې بس که د لیونۍ لورې! ما خو ګف ګڼله. دا تیښته ولاکه دومره وړه خبره وي او زما یقین هم نه کیده چې ته دې داسې کم اصل کار وکړې.

صدرا د خپیرې لپاره لاس پورته کړ:

همت وویرید. لکه په ټوپک یې چې ولې. شاته شو، بیا یې ورته لاسونه جوړه کړه:

ـ خیر دی همته! دا وخت زه ډېره مجبوره یمه. زه تا نه هیڅ نه غواړم. صرف له ځان سره مې بوځه او ومې ساته. بس همدومره.

همت لاسونه ښنډل، سوچ یې وکه خو کامیاب نشو:

ـ ګوره صدرو! زه ملامت یم، منم خو نه راسره تا کور کې مني او نه دا سپک او بې لارې کار. زه درنه ځمه. ته واپس کور ته لاړه شه. اوس هم وخت نه دی تللی.

صدرا ورته ډیر مایوسه مایوسه کتل:

ـ همته زه ګاونډیانو او خپلوانو کره هم بې اجازته نه یم تللې. بیا خو دا ډیر لوی کار دی. ما بې مرګه نه قبولې. خیر دې ما له ځان سره بوځه.

همت له جیب نه کیلیانې راوویستې، د موټرسایکل خواته روان شو:

ـ زه دې له ځان سره نشم بولی. دا دې زه درنه لاړم چې په بله لانجه وانه وړم. عمومي سرک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټرسایکل یې چالان که.

صدرا ورمنډه کړه، پښې یې ونیولې، زارۍ یې ورته وکړې خو هغه یریدلی و. دا هر څه ورته ټوکې ښکاریدې خو داسې نه وه، پوره خطر وه.

ګېړ یې ورکه، په ضرب د څو ثانیو کې له سترګو پناه شو.

دې ډېرې اوښکې توی کړې. د ژوند په میدان، په مخکې او ورسته تګ ناکامه ودریده، له ډېرې تنهایې او ژړا ورسته یې فکر وکړ.

که واپس کور ته ځم، ژوندۍ مې نه پرېږدي. پلار مې دهکان سړی دی. تربوران به ورته وایي؛ په ډېران یې ښخه کړه. دا به د غیرت په جزبو هماغه کار کوي چې ځوک څه وایي ورته، او بیا خو د سګوان خاوند نه هم د سړیتوب طمعه نشته...

په دری لارې کې ولاړه وه. یوه لار ښکته، بله پورته، یوه کلي ته تللې وه. پورته یې لس شل قدمه واخیستل. هلته یې موبایل چالان د سرک په غاړه کیښود.

حرکت یې په لاندې لار پیل کړ. که اوس راپسې ځوک راشي نو فکر به کوي چې پورته تللې او موبایل ترې دلته لویدلی. هغوی به په دې دلیل ټول بره لاړ شي. ګوندې کوم کلي ته تللې. نور مې هسې هم ژوند ابو واخیست...

قدم یې د ښار په طرف کوږ کړ خو د سرک نه ډېر لرې فاصله کې، چې کوم کلیوال موټروان یې ونه ګوري، زر او سل فکرونه یې ذهن نیول خو یو هم ښه نتیجه نه ورکوله. په کړي کار دومره پښیمانه وه چې حد یې نه و.

پنځه ــ شپږ ساعته مزل ورسته یې د ښار رڼاګانې، له نیږدې ولیدې. شاوخوا یې نظر تېر کړ، څه نه ښکاریدل. له کوچنیو تیږو په ډکه ځمکه یې سر کیښود. ستړیا، ویرې او بې خوبۍ یې ډېره زر د خوب نړۍ ته یوړه.

خو ویرونکی خوب یې ولیده. د یوې چغې سره نېغه را پورته شوه. شاته یې وکتل، لمر سترګکونه وهل. بیرته یې د ښار په طرف مخ کړ، شونډې یې د ژړا له لاسه نرۍ نرۍ کیدې. فضا یې له خولې یوه ټپه واوریده.

د سحر لمر پر غرو را جګ شو

ژونده اوږو ته مې را خېژه چې دې وړمه

ویستلی حجاب یې په ځان بیرته برابر کړ، قدم وهنه یې پیل کړه. ساعت ــ نیم پس ښار ته داخله شوه. حیرانه وه چې کوم خوا لاړه شي؟ څه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شين سهار وه. ګڼه ګوڼه هم کمه ښکاريده. د يو دوکان مخې ته، د لارې په سر کيناسته، سترګې يې بره نه پورته کولې چې څوک پکې اوښکې ونه ګوري. ناڅاپه يې مخې ته يو لسګون ولويد، زړه يې درزا شروع کړه، وويريده، خپل کور ور ياد شو. زړه يې وه چې په چغو چغو وژاړي خو ځای مناسب نه وه. لړزې اخيستی لاس يې لسګون خواته حرکت وکړ چې بل لسګون پرې را پرېوت. زر يې بيرته شاته کړ.

تر څنګ، لږه فاصله کې، يو څو ځوانانو د ريړۍ واله نه وريجې خوړلې. د هغوی غږ يې تر غوږ شو

ـ وګوره حجاب يې نوی دی. سوالګره نه ده. بل کار ته راوتې!

ـ هههه نه! نه! سوالګره ده، ګني دلته نه کيناسته.

درېيم ځوان وريجې وخوړې، کتابونه يې له ريړۍ راپورته کړل، دوی ته يې جواب کې وويل:

ـ چې نېک ګمان نشی کولای، نو شک هم مه کوئ! او مه ورسره کار لرئ. دا د ژوند اصول نه دي.

پيسې يې وريجو واله ته ورکړې، روان شو. دواړو ځوانانو سترګې ښکته کړې.

صدرا پيسې را واخيستې، له ځايه پورته شوه، زړه کې يې وويل:

ـ د څومره ډېرو انسانانو منځ کې دا ځناور څوک نه پيژني، ځکه چې لباس يې د انسان دی خو دننه مکمل وحشي دي...

فکر يې وکړ چې د سوال نه بهتره لار نشته خو حجاب مې نوی دی او مخې ته شپه را روانه ده. چرته به ځم؟ د ښار په يوه بله کوڅه ور دننه شوه، ځکه دلته انسانان وو خو لږ کم په نظر راتله. د کوڅې کونج کې يې يو نانوايي واله دوکان وليد، تيزه ورغله، ډوډۍ يې ترې را واخيسته خو ښه و، هغوی څه ونه ويل. شاوخوا يې کتل، په يو کوچني سوالګر يې نظر پرېوات، تر څنګ ورغله، نيمه ډوډۍ يې ورکړه، سر يې ور ښکته کړ ورته يې وويل:

ـ د ورځې څو پيدا کوې؟

هغې له ډوډۍ کپ تاو کړ:

ـ سل، يو نيم سل، دوه سوه همداسې...

ـ او شپه چرته کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خپل کور کې. نور چرته!

صدرا نيغه جټکه وخوړه، کوچنی یې له ځنګ تير شو، له ځان سره یې وويل:

ـ څومره بختور دی! خپل کور لري که سوالګر هم دی، بايد شکر وباسي. زما غونډې خو بې کوره نه دي.

نيمه ډوډۍ يې موټې کې تاوه کړه. وږی وه، خو زړه يې نه کيده.

تر مازيګره در په دره وګرځيده. يو څو روپۍ يې هم لاسته راوړې وې خو له دې ښار يې نوره کرکه کيده. په هرو لسو کسان کې يې اته کسه د هوس تږي و.

د ښار له ګڼې ګوڼې لږه لرې شوه. دلته اکثره کوڅې خالي خالي ښکاريدې. نور يې په پښو کې هم دمه نه وه. ټوله ورځ يې حجاب کې پټ مخ، ځوروله. زړه يې پکې تنګ وه خو مخ يې نشو ښکاره کولای. د لويې ناولې وياله په سر په نيم متر پوخ ديوال کيناسته، فکر واخيسته، د بل انسان شتون يې حس کړ، ناڅاپه يې له ويرې لړزه وخوړه، سترګې يې پورته کړې.

تر څنګ ولاړ ځوان د هوس په انداز وويل:

ـ له ډير وخته درته ګورم. راځه ماسره اتاق کې يو څو ملګري دي. ښې پيسې به هم درکړو.

صدرا يې په ليدو حيرانه ودريده، له پښو يې ساه وخته. همداسې يې سترګو ته ورته ځير ځير کتل...

ځوان بيا وويل:

ـ لکه چې ستا هم زړه دی. د هرې ويرې بې غمه اوسه. دوه ملګري راسره دي. ستا چې څنګه زړه وي، هماغسې به کو.

د صدرا له سترګو دومره اوښکې، هاغه وخت نه وې لويدلې چې همت پريښوده. لکه دلته، دا ليدل ورته خوب ښکاريده. همداسې يې څيرې ته ورته ليدل.

په ځوان شيطان غلبه وکړه، يو دم يې جينۍ له لاسه ونيوله.

صدرا لاس ته وکتل، بيرته د نظر پورته کولو سره يې لاس هم پورته شو او دومره دروند يې د ځوان مخ ته راواچو چې په ټول ژوند کې به دا څپيړه هيره نه کړي.

هغې يې لاس خوشې کړه، شاوخوا يې وکتل، سر يې ښکته کړ، روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا دواړه لاسونه مخته ونيول او ښه په چغو چغو يې وژړل. کاش! چې پلار وژلې واى خو دې حالت سره نه وى مخ.

لاندې يې وکتل. د ويالې غاړې نه يې لوټه راواخيسته، همدې نيم متري ديوال ته د پښو په څوکو مخامخ کيناسته. لوټه يې د ديوال په مخ کيښوده، له سترګو يې اوښکې ولويدې، لوټې ته يې حرکت ورکړ، ويې ليکل:

ـ دا هاغه سپيڅلى ښار دى چې يو ورور پکې د خپلې خور نه د زنا طلب وکړ.

او دا بيا هاغه ځوان دى، که خبر شو چې خور يې تښتيدلې يا به خودکشي کوي او يا به ليونى کيږي. څه عجيب تمثيلونه دا پښتانه کوي!

پاتې لوټه يې په موټې کې خاورې کړه، نيغه پورته شوه. همت ته يې زړه کې ښې ښيراوې وکړې. نور يې د ژړا له لاسه ستونې درد کاوه. په لويه کوڅه کې يې تنها قدم وهل پيل کړ.

فکر يې بل خوا لاړ، چې پلار مې ولې تر اوسه ورور نه دى خبر کړى؟ ايا د دې په خاطر چې کلي کې اوازه خپره نشي...؟ اىَ هىَ پلاره! ستا لور خو، ته ټول قام او کلي ته ټيټ راوستې. ما ولې ځان وژنه ونه کړه...؟

همداسې سرګردانه روانه وه. له کوڅې، د ښار ګڼې ګوڼې ته داخله شوه. مازيګر لمونځ په قضا کيدو وو. د سرک په منځ يې يوه ښځه د درې ماشومانو سره وليده. شاوخوا يې نظر تير کړ بيا نيغه د سوالګرې تر څنګ ورغله، خوا کې يې د پښو په سر ورته کيناسته:

ـ تروريې ته د شپې چرته ځې؟

خيرنې ښځې ماشوم ته پکې وواهه، مخ يې تاو کړ:

ـ کور ته ځم نور چرته لاړ شو؟

صدرا زړه کې خوشحاله شوه چې ځاى خو مې پيدا کړ. بيا يې ترې پوښتنه وکړه:

ـ تروريې! زه د شپې ځاى نه لرم. ما خپل کور ته له ځان سره بوځې؟

خيرنې يو دم لاسي پکې په ځمکه کيښود. په دواړو لاسونو يې خبرې شروع کړې:

ـ ته په ما رشخند وهې؟ ته دې لباس ته وګوره! سمه ناوې ښکارې. څه پاسه تنګوه مو مه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا يې دواړه لاسونه ونيول، قسمونه يې ورته وکړل چې ځای نه لرم. خپله ټوله کيسه يې ورته تېره کړه، خيرنې ښځې سمدستي خپل څادر راټول که، دوه ماشومان يې خپله راوخيست او يو يې دې ته ورکړ، ورته يې وويل:

ـ چې داسې ده راځه چې خپل کور ته دې بوځم.

ښځه خوشحاله ښکاريده خو دا مخکې او صدرا ورپسې. له ښار په څنډه په ډېرو ډېرانونو، دپاسه د يو کيمپ کوڅې ته ننوتل. د کوڅې سره نږدې يې دروازه ووهله. يو پوخ عمر سړی چې غټه باډې يې لرله، ور خلاص کړ.

خيرنې ښځې ورته وويل:

ـ اخوا شه لار پريږده غټ سريه!

سړي د صدرا په ليدو ژبه په شونډو کې تاوه کړه. يو څلور قدمه پس خيرنې ښځې، ماشومان په انګړ کې له لاسه خوی خوشې کړل. هغوی له ځمکې سره ولړيدل. چغې يې کړې.

صدرا يې دې کړو ته حيرانه شوه. خپل غېږ کې يې ماشوم ته وکتل، بيا يې غږ تر غوږ شو:

ـ شموکۍ راشه! دا ناولي دې سمبال کړه. له کوټې نه دوه پخې پيغلې راووتې داسې ښکاريدې له په ټول ژوند کې يې چې خندا نه وي کړې، رامنډه يې کړه. يوې د صدرا له غېږ ماشوم واخيست او بلې له ځمکې دوه پورته کړل.

دواړه د ماشومانو په ښکلولو شروع وکړه. بيرته په منډه کوټو ننوتې.

صدرا د لوی انګړ منځ کې، حيرانه ولاړه وه. خيرنې ښځې په صدرا غږ کړل:

ـ هې جينۍ! دلته دننه راشه.

غږ سره يې په نه زړه کوټې ته دننه شوه. ګوري چې بل د عمره پوخ سړی، چې تازه يې په ګيره کې سپين راغلي وو، کټ کې ناست دی او خيرنه ښځه د ديوال خواته لباس بدلوي. صدرا چې دا حالت وليده، سترګې يې غټې غټې راووتې. بېرته په منډه په وتو شوه چې سړي پرې غږ کړل:

ـ بهر مه وځه!

ځای په ځای ودريده

خيرنې ښځې ورته مخ راتاو کړ. په داسې حال کې چې پرتوګاښ يې غوټه کاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ جينۍ دا خپل کور وګڼه او هر څه خوره سکه(څکه). سرف (صرف) شپه په دغه کټ کې کوه. اشاره يې د سړي خواته وکړه.

سړی رانيغ شو، په صدرا رپ ولړيد، تر څنګ يې راغی، حجاب يې ورته له مخ لرې کړ.

يو دم خندا ونيو، شاه يې ورته راواړله.

صدرا فکر وکړ چې اوبو اخيستی، هر څه ته لاس اچوي. لکه چې ژوند مې د څناورو په کور شو او اوس له پيښې تيښته نشته، نه راسره بله لاره. ماته خو قدم په قدم نوی غم همت راکړ. الله دې خوشحالۍ پسې ړوند کړه! او پلاره! که تا چرته پيسو ته نه وي کتلي نو د سړي زوی ته به دې ورکړې وای...

سړي بيرته مخ راتاؤ کړ:

ـ جينۍ! له ننه پس، ته د دې کور مالکه يې.

خيرنې ښځې خوله خبرې ته جوړوله چې ده پرې غږ کړ:

ـ خاموش!

هغې نه کړې خبره، هيره شوه. بېرته يو ــ دوه قدمه شاته لاړه.

صدرا يې له ولو ونيوله، تر ډبل بيټ يې بوتله، يوه شيبه ولاړ و. بيا يې د ناستې ورته وويل، هغه کيناسته.

سړي ډېر په طبعيت خبرې شروع کړې.

ـ جينۍ! دلته چې څوک ويني، له دې ټولو ستا غوندې لار ورکه وه. دلته په امن خلک نه راځي، نو زه ډاډه يم چې لار درنه ورکه ده. تر ماښام به نور ماشومانو او جونې هم راشي. تقريباً لس پنځلسو ته رسيږي. دا زمونږ کاروبار دی، خو ته زړه مه خوره. تا بهر سوال کولو ته نه ليږم. ته ماسره همدلته پاتې کيږه. صرف زما زړه ساته او د دې سوالګرو حساب، هر يو چې پيسې کمې راوړلې، هم يې مور ته سزا ورکو، هم يې بچو ته. نو دوی ناکام دي چې ښار کې د خلکو پښو ته ولويږي، تېښته هم نشي کولای. ټول مې دم کړي، او نه چاته حال ويلی شي. اوس دا ووايه! ته خو کومه ستونزه نه لرې؟

صدرا لکه د بوت خاموشه ناسته وه.

بيا يې پرې په اوچت اواز غږ وکړ:

ـ ته خو به کومه ستونزه نه لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرا جټکه وخوړه، د نه په معنی يې سر په چټکۍ سره وخوځاوه. بيا يې ورته په ولي لاس وټاپاوه:

ـ ښه دا خو راته ووايه چې ته څوک يې؟

د صدرا شونډې وخوځيدې :

ـ يوه بې کوره پيغله!!!

سړی مخ، خيرنې ښځې ته تاو کړ، په اشاره يې ورته وويل: ـ بهر ووځه او ور هم څان پسې بنده کړه!

خيرنه ښځه راووته، ور يې بند کړ. ورستۍ غږ يې له کوټې واوريد:

ـ څه نو حجاب لرې کړه ته به هم ستړې يې چې لږه دمه واخلو.

پای

ايران/ تهران شهريار

مينه مننه او درنښت

په ټوله شوشل ميډيا مې په لاندې ادرس پيدا کولای شئ

Aftekharullah Aftekhar

https://www.facebook.com/aftekharullah.jan?mibextid=ZbWKwL

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library